

Guanyar el passat

Un relat de: [Josep Maria Basté Framis](#)

La pista d'enlairament és llarga, la seva longitud no hauria de representar cap problema que impedis un correcte enlairament. Però a aquell avió, que tantes vegades s'ha enlairat i ha aterrat, i en tants llocs diferents (complicats moltes vegades), també li pesa el temps. Pistes que coneix bé, que mai haurien demanat un especial esforç, cada vegada li resulten més difícils. Però les pistes no han canviat, ho ha fet ell: Massa ferralla que abans no ho era, massa sensibilitat a les condicions atmosfèriques...

I jo?

Malgrat tot, alguns records poden ser cicatrius que convisquin amb ferides encara obertes. Amb les visibles i amb les amagades... i tot això fa mal, cada dia, ni un sol dia de descans.... quan no et fa mal una ferida o una cicatriu, et fa mal una altra. Hi ha sortida?

Cal optar per la vida, sempre. La vida mateixa és l'única que em pot guarir, que em pot permetre remuntar el vol altra vegada. La vida és l'única que em permet conèixer com han canviat les pistes d'enlairament i d'aterratge. La vida és la que m'allibera de la sensació que aquestes pistes segueixen igual. No és cert, tot ha canviat: l'avió, les pistes i també els paisatges.

I per això també guanyar el passat és guanyar el futur. No hi ha cap altra manera de construir un futur cada vegada més feliç, de remuntar el vol altra vegada. En la vivència del nostre passat és on es juga el nostre futur, i la capacitat de construir de nou records feliços. El veritable treball per un futur millor és el que fem, ara, respecte al passat.

Sí, a vegades els records ens aclaparen, tant li fa si són records feliços, perquè sabem que no tornaran i en qualsevol moment poden omplir el cor de nostàlgia esfereïdora; com si són records durs, amargs, perquè sabem que en qualsevol moment també poden mossegar l'ànima, sense avisar.

Sigui com sigui, els records pertanyen al passat, encara que quan els recordem deixem que tornin al present, que l'ocupin. I el futur sempre es construeix des del present, per això hem de treballar incansablement per guanyar el present, fer-lo feliç.... I això només ho podem fer si també guanyem els records del passat, aquests que massa vegades omplen el nostre present. Tots els records tenen una llum amagada, un sentit que espera ser descobert. No hi ha records sense sentit, no hi ha passat perdut.

El joc constant de la vida entre la llum i les ombres, també ho és entre el present i el passat. El nostre futur es decideix en aquest joc. Guanyar el passat per poder viure el present intensament, a cada minut, aquí i ara... quan això passi serà quan podrem construir un futur feliç.

Descobrir el sentit amagat del nostre passat, això és guanyar el passat.

I el futur.